

SENTÈNCIA 06-98 DE 25 DE FEBRER DE 1998

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VAZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que en la causa de referència el M.I. Tribunal de Corts dictà en data 20 d'octubre de 1.997, Sentència que conté la següent part dispositiva: "FALLEM: Que hem de condemnar i condemnem Josep M.P., com autor responsable d'un delictes major d'assassinat de l'article 181 del Codi Penal i del delictes menor de port d'arma de l'article 290, fent-se aplicació dels articles 23 i 53 apartat u del Codi Penal, a la pena de SETZE ANYS DE PRESÓ, privació dels drets de la pàtria potestas i pagament de les despeses processals causades.

Vist el principi acusatori, condemnem Joan Ramon M.L., com a còmplice d'un delictes major d'homicidi de l'article 180 del Codi Penal a la pena de QUATRE ANYS DE PRESÓ, dels quals SIS MESOS FERMS, l'execució de la resta estant condicionada per part del condemnat a l'obligació d'indemnitzar als perjudicats segons els mitjans a l'abast per aplicació de l'article 242 del Codi de Procediment Penal, essent fixat a tres anys el termini de prova de l'article 244 del mateix Codi.

Diem que quan esdevingui ferma la Sentència serà d'aplicació als condemnats el Decret d'Indult de data 15 de setembre de 1.997.

En concepte de responsabilitat civil, condemnem solidàriament Josep M.P. i Joan Ramon M.L., a pagar les següents indemnitzacions: Als Srs. Antoni M.C. i Manuela A.S. la quantitat de 409.650.-pts pel perjudici material. Al Sr. Antoni M.C. la quantitat de 3.000.000.-pts pel perjudici moral. A la Sra. Manuela A.S. la quantitat de 3.000.000.-pts també pel perjudici moral. A cada un dels germans de la difunta la quantitat de 500.000.-pts a títol de perjudici moral. A Daniel M.M. la quantitat de 5.000.000.-pts a títol de perjudici moral. A Marc M.M. la quantitat de 5.000.000.-pts pel perjudici moral."

II. RESULTANT: Que el Fallo transcrit en el Resultant anterior es fonamentà en els següents fets provats tal com estan descrits en la Sentència: "Josep M.P. va conèixer Anna Mª M. l'any 1.983, iniciant una relació de festeig fins que entre l'any 1.988 i 1.989 començaren a conviure junts, naixent d'aquesta relació dos fills que actualment tenen 6 i 4 anys d'edat.

A partir del naixement del segon fill, als corrents de 1.993, la parella comença a tenir problemes, tenint entre ells dos discussions sense molta gravetat però que acaben amb la sortida de casa del processat que tornava a la matinada o que inclús es quedava uns dies fora de casa.

Fou en aquestes condicions que Josep M.P. conegué M^a del Carme A.R. a finals de l'estiu de 1.996 i amb la qual començà una relació sentimental.

A finals de 1.996, a principis de desembre, la parella va ser obligada de deixar el pis que ocupava quedant-se sense domicili i vist aquesta circumstància i els escassos mitjans econòmics que tenien els interessats deixaren llurs fills al centre d'Acolliment d'Infants la Gavernera a iniciativa d'Anna Mª M. segons declara el processat.

La parella va anar a viure a la pensió Roc Arnau d'Escaldes i després durant dos setmanes a una altra pensió fins que en data 17 de gener de 1.997 Anna Mª M. anés a viure sola a la residència Lina Pla d'Escaldes-Engordany durant el temps que Josep M.P. estava a Espanya.

En data 25 de gener de 1.997 Josep M.P. tornà d'Espanya i tornà aleshores a conviure amb Anna Mª M. en aquesta residència a la cambra núm. 10. Entretemps Anna Maria havia trobat una ocupació al Bar Toni-Mar on ajudava mitjançant el menjar i alguna gratificació però sense percebre salari.

Aproximadament l'u de febrer Josep M.P. deixà la residència Toni-Mar degut a la degradació de la seva relació amb Anna Mª M. i fou acceptat a casa d'un amic, cosí llunyà, Joan Ramon M.L. que compartia el seu pis amb la Sra. T.A. i llur fill de 4 anys.

Durant tot aquest període continuava la relació sentimental que tenia Josep M.P. amb M^a del Carme A.R. que anava a veure regularment a Barcelona i que quedà embarassada d'ell. A principis del mes de febrer de 1.997, accedint a la demanda de Josep M.P., Joan Ramon M.L. i la seva companya acolliren M^a del Carme A.R. que es quedà a viure amb ells compartint la cambra de Josep M.P.

A partir de mitjans de febrer de 1.997, començaren discussions entre Anna Mª M. i Josep M.P., el segon reprotxant a la primera de treballar al bar Toni-Mar i manifestant-li sospites en quant la seva conducta en aquest bar.

El 26 de febrer Josep M.P. i Maria del Carme tingueren una discussió, agredint violentament Josep M.P. a la seva nova companya malgrat saber que estava embarassada, donant-li cops a la cara i els pits.

A resultes d'aquesta baralla, fou decidit que M^a del Carme A.R. marxaria del pis, quedant-se sol Josep M.P. però mantenint una relació amb M^a del Carme A.R.

A principis de març de 1.997, s'agreujà la mala relació entre Josep M.P. i Anna Mª M. Josep M.P. continuava reprotxant a Anna Mª M. tenir relacions amb homes i de no preocupar-se dels nens que estaven al CAI. Durant el mes de febrer consta que els havia visitat 12 dies sobre els 26 possibles, anant-hi una vegada el pare.

Durant la matinada del 2 al 3 de març de 1.997 entre la una i les dues de la matinada, Josep M.P. es presentà a la Residència Lina Pla dient que volia parlar amb Anna Mª M. "Quiero saber hasta dónde me llegan los cuernos". Fent cas omís de l'oposició de la recepcionista, pujà fins el tercer pis, obrí una finestra que dóna accés a un cel obert i picà amb la ma la finestra de la cambra d'Anna Mª M. fins que trencà el vidre i que aquesta li obrís la porta.

Marxaren aleshores tots dos vers les 4 hores de la matinada. L'endemà Anna Mª M. assabentà als responsables de la Residència que no volia tornar a veure Josep M.P. i li canviaren la cambra, del que s'assabentà aquest a la tarda quan vingué a proposar de pagar el vidre trencat.

Diversos testimonis han declarat que Anna Mª M. els hi havia dit que tenia por i que Josep M.P. l'havia amenaçada de mort si la veia amb altres homes.

El dia 8 de març de 1.997 Josep M.P. acompanyat de Joan Ramon M.L., es dirigí amb el vehicle d'aquest últim fins el bar Toni-Mar, radicat a l'Av. del Pessebre d'Escaldes, lloc on treballava com s'ha dit Anna Mª M., i fent-la sortir al carrer, el processat Josep M.P. va mantenir una forta discussió amb ella en presència del processat Joan Ramon M.L., recriminant-li el fet de que es veiés o sortís amb altres homes, donant-li un cop de peu i acabant-se la discussió degut a la intervenció d'Antoni M.P., germà de Josep M.P., que l'amenaçà de tirar-li el seu gos a sobre si continuava a tenir tal comportament.

Als pocs moments els dos processats retornaren al lloc de la discussió, demanant el processat Josep M.P. la navalla propietat del processat Joan Ramon M.L. que portava en el vehicle i que tenia una fulla de 8.1 cm de longitud, deixant-li aquell i baixant novament del vehicle, mostrà la navalla a Anna Mª M., manifestant-li que si sortia amb altres homes la mataria.

Pretén haver demanat "l'Opinel" per defendre's contra el gos del seu germà que no era res més que un Rottweiler.

El dia següent 9 de març de 1.997, Josep M.P., vers les 18 hores a l'alçada de l'Hotel Montanya va observar com Anna Mª M. passejava en un vehicle marca Opel Corsa vermell acompanyada de Gil J.G., dirigint-se vers ells, posant-se davant del cotxe i posteriorment intentant obrir la porta del referit vehicle del costat de l'Anna Mª M., no aconseguint-ho al arrencar el mateix.

Vers les 19,10 hores, Anna Mª M. es presentà al Servei de Policia, explicant que el seu marit l'havia amenaçada amb una navalla i que tenia por. Fins les 19,50 la Policia verificà a la pensió per veure si no hi havia res d'anormal, marxant després d'haver dit al gerent de no donar la clau a Josep M.P. sota cap concepte i anant pels carrers veïns a controlar si no trobaven l'interessat.

Entretemps Josep M.P. havia anat a buscar Joan Ramon M.L. al que va explicar que havia vist la seva ex-companya juntament amb un altre home que havia intentat atropellar-lo, demanant-li que l'acompanyés amb el seu vehicle per Andorra a fi de trobar-los a la vegada que li demanà novament que li deixés la navalla de la seva propietat, accedint Joan Ramon M.L. i dirigint-se ambdós amb el vehicle propietat d'aquest últim a donar voltes per diferents carrers del Principat en busca del vehicle matrícula AND-34923 i dels seus ocupants, localitzant el referit vehicle estacionat a la plaça de les Arcades d'Andorra la Vella, recorrent tots els bars, locals i entorns de la plaça sense trobar-los, dirigint-se aleshores a la residència Lina Pla d'Escaldes en busca d'Anna M^a M.

En arribar a la residència i després de manifestar-li la conserge que no podia pujar a veure a Anna Mª M., Josep M.P. li prengué de les mans les claus mestres que portava dirigint-se a l'habitació núm. 11, ocupada per la seva ex-companya i després obrí la porta de dita cambra. Ràpidament perquè Anna Maria volia marxar, Josep M.P. es tragué la navalla que portava a la butxaca del pantaló texà, tancà la seguretat i la clavà en reiterades ocasions a Anna Mª M., causant-li 13 ferides per arma blanca, una de 8 cms, de llargària i uns 9 cms de fondària en regió lateromedial

esquerre del coll, una ferida atípica erosiva i discontinua a regió anterolateral esquerra del coll, set ferides pluriformes i una lesió puntiforme a braç, colze i avantbraç esquerra, una ferida a l'eix del cos a la regió subxifoidea esquerra d'uns 7 o 8 cms de fondària i una ferida quasi transversal a l'eix del cos, a regió anterioinferior de l'hemitorax esquerra, que van produir-li la mort quasi immediata per shock hopovolèmic.

Les ferides evidencien la voluntat de matar malgrat els gestos de defensa de la víctima, oberta a la part exterior del braç abans d'ésser degollada i posteriorment punxada a l'abdomen, tal com ho ha posat de relleu el metge forense el dia de la vista que insisteix sobre les traces de sang deixades a l'entrada del cuarto de bany.

L'interessat ha estat condemnat pel Tribunal de Corts amb la circumstància atenuant d'edat jovenívola per dues vegades per robatori, el 16 de juny de 1.988 i el 27 de juny de 1.987".

III. RESULTANT: Que contra dita Sentència s'han interposat recursos de Suplicació pel condemnat com a autor dels fets, Josep M.P.; sol·licitant la revocació de la Sentència per considerar els fets com a constitutius del delictes major d'homicidi i del menor de port d'armes, imposant-li una pena de deu anys i tres mesos de presó ferma, confirmant la resta dels pronunciaments. A la seva vegada la Sentència ha estat correguda per Joan Ramon M.L., condemnat com a còmplice, sol·licitant la revocació parcial de la Sentència amb l'absolució de dit condemnat recurrent. Contra la Sentència s'ha interposat també altre recurs de Suplicació pels que es consideren perjudicats pels fets punibles, els pares de la difunta Anna Mª M. (Antoni M.C. i Manuela A.S.) així com pels seus germans (Primitivo, Antoni, Manuela, Mª Àngels, Jesús, Josep i Isabel M.A.), sol·licitant la revocació de la Sentència per a condemnar a l'autor sense apreciar cap circumstància atenuant, a la pena de vint anys de presó.

IV. RESULTANT: Que el recurs del condemnat Josep M.P., invoca dos motius de Suplicació, el primer consistent en error en l'apreciació de la prova, emparat en el núm. 5 de l'article 3 de la Llei reguladora, i el segon per infracció d'una norma penal substantiva, a l'empara del núm. 7 del citat precepte. El recurs es fonamenta en que la Sentència aprecià indegudament dues circumstàncies definidores de l'assassinat, la premeditació i la traïdoria, no concurrent ni l'una ni l'altra en el cas d'autes. Sosté el recurrent

que per tal que l'homicidi es qualifiqui com a assassinat és necessari que concorrin varies de les circumstàncies indicades en l'article 181 del Codi Penal. La premeditació requereix un "iter" previ de reflexió, que condueixi a meditar i prendre detingudament la decisió de matar, sent necessaris actes externs que exterioritzin aquesta voluntat. L'acusat portava un ganivet (no un arma) i ho feia perquè tenia por al gos Rottweiler, animal molt perillós que tenia el seu germà. Sosté el recurrent que el fet de portar un ganivet no pressuposa ànim premeditat de matar, i menys en la situació obsessiva en que es trobava l'acusat, i que la circumstància provada de que a l'entrar en l'habitació inicià una conversa o discussió amb la víctima, durant la qual l'acusat "es tragué la caçadora i la diposità sobre el llit", fet que reconeix la Sentència, impedeix que es pugui valorar la circumstància qualificadora de premeditació. Per altra part, l'acusat es trobava en un estat emocional incompatible amb la premeditació, actuant sota un impuls colèric, tal com resulta de l'informe mèdico-forense. El recurs sosté que tampoc hi hagué traïdoria, ja que no hi hagué l'element sorpresa ni s'impedí a la víctima la possibilitat de defensar-se, sent de destacar que la difunta Anna Mª M. facilità al processat la entrada en l'immoble. Fou la víctima la que voluntàriament obrí el baldó de la porta permetent a l'acusat entrar en l'habitació, sent irrellevant que el processat agafés les claus o se li entreguessin pacíficament, ja que el realment important és que en la porta de l'habitació existia un baldó interior que impedia l'entrada amb les claus, el qual fou retirat per la víctima per permetre l'accés al processat. En el seu informe en la Vista del recurs el Llettrat recurrent reafirmà i resumí dits fonaments, invocant a més el principi pro reo.

V. RESULTANT: Que en el recurs formulat en nom i interès del condemnat Joan Ramon M.L., s'al·leguen dos motius de Suplicació, emparats, com en el recurs anterior, en els núms. 5 i 6 de l'art. 3 del Decret regulador, consistents en error en l'apreciació de la prova i per infringir-se en la Sentència una norma penal substantiva. Prescindint del reprotxe que el recurrent fa a la Sentència en punt al que denomina concepció inquisitorial de la instrucció penal (qüestió ja resolta per la jurisprudència d'aquesta Sala en Sentència de 7 de maig de 1.997, recaiguda en la Causa 61-F/93), el recurrent reconeix la existència de dos fets objectivament atribuïbles al processat recurrent consistents en que "era seva la navalla

emprada per l'autor", al qual li va deixar i "fou el qui transportà l'autor la tarda dels fets". Però encara sent cert que, com diu la Sentència, el processat recurrent "ha col·laborat objectivament en la producció dels fets", se sosté en el recurs que Joan Ramon M.L. "no tenia ni idea del que podia passar" ni de que Josep M.P. tingués intenció d'utilitzar la navalla contra ningú i encara menys contra Anna Mª M. i encara molt menys per a matar-la, pel que conclou sol·licitant la revocació de la Sentència per l'absolució del condemnat recurrent. En l'informe en la Vista del recurs el Lletrat reafirmà els fonaments de la seva impugnació i afegí que Joan Ramon M.L. ja li havia deixat la navalla a Josep M.P. en altres ocasions sense que passés res; que M.L. no podia sospitar la possibilitat d'una agressió tant violenta. Sabia que Josep M.P. era violent però sense imaginar que podés arribar fins a aquell punt i que el dolo eventual no està acreditat i els fets no li són imputables, reafirmant la seva petició de revocació de la Sentència amb absolució del seu defensat.

VI. RESULTANT: Que en nom i interès dels pares i germans de la víctima, Antoni M.C. i Manuela A.S., i dels ja citats germans de la víctima, s'articulà el recurs de Suplicació fonamentat en un únic motiu consistent en error provatori, a l'empara del ja citat núm. 5 de l'article 3 del Decret regulador. Els recurrents sol·liciten la revocació de la Sentència per a que el processat com a autor dels fets sigui condemnat a vint anys de presó, degut a la inexistència de tota circumstància atenuant. Raona el recurrent que en l'autor dels fets no existí en absolut cap penediment, ni espontani ni deliberat, ni anterior als fets i ni tant sols amb posterioritat a la seva realització, i que la entrega del processat a la Policia no fou per penediment sinó com a conseqüència de la reflexió freda, una vegada comès el crim, de que no podria escapar. Argumenta que si l'autor tingués algun penediment no hauria deixat a la víctima agonitzant tirada entre el passadís i el servei, marxant sense prestar-li auxili. Després de fonamentar el seu recurs, s'oposà als recursos interposats pels processats. I en l'acte de la Vista, després d'insistir en el seu recurs i en la petició de vint anys de presó per entendre que concorrien tres circumstàncies de qualificació de l'assassinat, al·legà que no està provat que el baldó o passador de la porta fos retirat per la víctima, i que la existència del mateix no significa que en aquell moment estigués passat ni que la víctima el retirés per permetre la entrada del processat. En quant a la premeditació senyalà que el processat estigué buscant a la

víctima i que aquesta fou a la Policia al·legant que tenia por del seu ex-marit, relatant com en la producció dels fets el processat agafà a la víctima pels cabells mentre li clavava les ganivetades, la tercera de les quals ja fou mortal. A més de la premeditació i traïdoria sostingué que concorregué "crueltat innecessària", que torna a reiterar davant aquest Tribunal Superior com ja sol·licità davant el M.I. Tribunal de Corts. No concorrent cap atenuant en l'actuació del processat, ja que la confessió del crim a la Policia no suposà penediment. Renovà la petició d'una condemna a vint anys de presó, refutant els recursos dels processats recurrents.

VII. RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposà a tots els recursos interposats i sol·licità la confirmació de la Sentència. Senyalà que ja amb anterioritat als fets la víctima havia anat a la Policia pel temor que tenia al seu ex-marit, arribant a canviar de residència i que el processat actuà amb un concepte possessiu sobre la seva ex-companya, a la que buscà després d'un llarg recorregut de bastants hores per Andorra, pel que concorre, a judici del Ministeri Fiscal la circumstància de premeditació i també la de traïdoria donada la forma de produir-se l'agressió.

VIII. RESULTANT: Que després de la celebració de la Vista del present recurs quedaren els autes vists per Sentència, a la qual li corresponen els següents:

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que procedeix analitzar en primer lloc el recurs interposat per la defensa del processat Josep M.P., com autor de la mort d'Anna Mª M., sostenint que no concorren ni la circumstància de premeditació ni la de traïdoria que la Sentència ha tingut en compte per qualificar l'homicidi en assassinat.

II. CONSIDERANT: Que pel que es refereix a la premeditació, el recurs ha de ser desestimat, ja que la narració de fets de que parteix la Sentència (i que no ha estat demostrada com a errònia davant aquest Tribunal) va precisant com el processat actuà de manera reflexiva i calculada, mantenint durant un espai de temps suficient (els dies 8 i 9 de març i en aquest darrer dia durant varies hores) la seva decisió de cometre el crim. El dia 8

de març de 1.997, el processat Josep M.P., acompanyat pel també processat Joan Ramon M.L., utilitzant el vehicle d'aquest, es dirigí al bar on treballava Anna Mª M. ARES, fent-la sortir al carrer, i mantenint amb ella una forta discussió, recriminant-li el fet que la veiés sortir amb altres homes, donant-li un cop de peu sense que l'agressió progressés degut a la intervenció d'Antoni M.P., germà d'ell. Retornaren els dos processats als pocs moments al lloc de la discussió, demanant-li Josep M.P. a l'altre processat la navalla que portava en el vehicle, la qual li mostrà a l'Anna Mª M. advertint-la que si la veia sortir amb altres homes la mataria. Al dia següent 9 de març de 1.997, sobre les 18,00 hores, Josep M.P. observà com Anna Mª M. passejava en un vehicle acompanyada per un altre home, davant el que es va dirigir vers ells, col·locant-se davant del vehicle i intentant obrir la porta pel lloc ocupat per Anna Mª M., propòsit que no aconseguí al arrancar el vehicle (fets que obligaren a la interfecta a formular una denúncia davant la Policia). Entretemps Josep M.P. havia tornat a buscar a Joan Ramon M.L., al qui explicà que havia vist a la seva ex-companya amb un altre home, demanant-li que l'acompanyés amb el seu cotxe per trobar-la i que li deixés de nou la navalla de la seva propietat, a tot el que accedí el processat Joan Ramon M.L. Com que no trobaren a Anna Mª M. en els bars i locals de la Plaça on hi havia el vehicle en el que l'havia vist passejar, Josep M.P. es dirigí a la residència on s'allotjava la seva ex-companya, aconseguint entrar en l'habitació núm. 11 que ella ocupava i on consumà el seu propòsit homicida amb tretze punyalades en zones vitals, que són demostratives d'una especial crueltat.

La premeditació és certament una circumstància agreujant i qualificadora de l'assassinat, que ha provocat grans discussions en la doctrina científica. En l'article 181 del Codi Penal andorrà figura com a primera circumstància definidora de l'assassinat. A diferència d'altres Codis Penals el citat article no exigeix que la premeditació amb la que ha actuat el subjecte sigui "coneguda", si bé és necessari que aparegui "exterioritzada". Un problema amb el que sovint s'enfronta la jurisprudència és la de distingir entre una premeditació que podem dir "ordinària" (que es dóna en tota acció delictiva, lliure i voluntàriament volguda) i la premeditació "específica" (que s'exigeix per que la mort dolosament causada pugui tipificar-se com a assassinat). En aquest sentit els criteris més habitualment seguits per la doctrina i la jurisprudència solen exigir una decisió reflexiva, continuada i persistent de l'animus necandi, juntament amb el transcurs d'un temps suficient per que

sigui demostratiu i exterioritzador d'aquella intencionalitat. Premeditació, com indica la seva pròpia etimologia (premeditare, pensar abans), significa mantenir reflexivament la decisió de cometre un delictes, el que suposa una meditació freda i serena, sent essencial que aquella decisió quedi en l'ànim del subjecte durant un temps que permeti considerar-la com a irrevocable. Les legislacions penals han tractat inútilment de definir aquest temps que ha de mitjar entre la presa inicial de la decisió i la execució del crim. Ja una Bula de Clemente XII (In supremo Iustitiae solio) establí un temps de 6 hores, mentre que altres Codis han establert 24, i altres legislacions o jurisprudències han dit que aquell temps podria ser des de una hora a un any; dificultat i divergències de criteris que ha portat a les jurisprudències més recents a considerar, com a millor criteri que el temps s'ha d'estimar en funció de les circumstàncies, bastant que hagi mediat el necessari per acreditar la perseverància i permanència de la deliberada voluntat de matar (un temps que no és dubtós ha concorregut en el cas enjudiciat en l'actuació del processat al cometre el crim). Per aquestes raons el motiu del recurs ha de decaure.

III. CONSIDERANT: Que, proseguint l'examen del mateix recurs del processat Josep M.P., correspon examinar l'al·legació de la no concurrència de la circumstància de traïdoria, que es presa per l'art. 181 del Codi Penal andorrà com a segona circumstància qualificadora de l'assassinat. La traïdoria fou considerada sempre com una acció comesa "a traïció i sobre segur", sorprenent descuidada, adormida o indefensa a la víctima. En un primer moment en les Lleis més antigues es feia equivalent a traïció, fins el punt que s'utilitzava la expressió traïció per al magnicidi i traïdoria pels demés casos. Més tard fou encunyada la definició d'actuar "a traïció i sobre segur", com una nota de covardia i d'absència de risc per el delinqüent, predominant més modernament la nota d'assegurament del crim en circumstàncies d'indefensió per a la víctima, caracteritzant-se la circumstància per un element objectiu consistent en la utilització de mitjans, maneres o instruments d'execució, seleccionats o buscats per l'agressor o aprofitats per aquest, juntament amb la dada subjectiva del propòsit d'utilitzar aquells instruments i mitjans d'execució per assegurar la perpetració del crim en circumstàncies en que la víctima no pot defensar-se. En aquest sentit alguns Codis Penals caracteritzen aquesta circumstància per "la utilització de

mitjans o instruments, maneres o forma d'execució que tendeixin directa i especialment a assegurar-la sense risc per al subjecte que procedeixi de la defensa que pugui realitzar la persona acomesa". Totes aquestes notes o requisits concorregueren en el cas enjudiciat, ja que el factum de la Sentència descriu com el processat aconseguí penetrar en l'habitació ocupada per la seva ex-companya i després d'obrir la porta, com que Anna Maria volia marxar, tragué ràpidament la navalla que portava en la butxaca del pantaló, clavant-li a la víctima, (desprevinguda, indefensa i sorpresa per la agressió) tretze vegades seguides i prosseguint amb les punyalades malgrat que a partir de la tercera, la interfecta no estava en absolut en condicions de defensar-se. La forma de producció dels fets podria revelar fins i tot hipotèticament la concurrència de la tercera circumstància qualificadors de l'assassinat (crueltat innecessària), qüestió aliena a l'àmbit del present recurs. L'argument del processat recurrent de que al entrar a l'habitació "deixà la caçadora i la diposità damunt del llit" no impedeix l'apreciació de la circumstància d'agreujament, ja que l'acometiment es produí per sorpresa tant aviat el processat observà que la interfecta tractava de sortir de la habitació, intentant obrir la porta. Per aquestes raons els recurs ha de ser desestimat, sense que hagi lloc a analitzar si concorregué el delictes de port d'armes, per no haver estat plantejat com a tema de discussió en el present recurs.

IV. CONSIDERANT: Que procedeix analitzar a continuació el recurs interposat en interès de Joan Ramon M.L., processat i condemnat com a còmplice dels fets. La Sentència rebutja la condemna com a coautor d'un delictes d'homicidi per considerar que el dolo eventual és suficient per fonamentar aquella acusació com sostenia el Ministeri Fiscal. La Sentència descarta la coautoria per manca d'acord previ entre ambdós processats i per manca de participació directa de Joan Ramon M.L. en els fets, considerant que la seva col·laboració al deixar la navalla a l'altre processat (que utilitzà per a cometre el crim) així com el seu vehicle (per a transportar-lo) configura un suposat de complicitat. El recurrent reconeix que hi ha dos fets que objectivament li són atribuïbles: seva és la navalla que serà empleada per l'autor de la mort i que li deixà i que fou ell qui transportà a l'autor en el seu vehicle a buscar i localitzar a la víctima. Malgrat tot, en el recurs se sosté que Joan Ramon M.L. "no tenia ni idea del que podia passar", ni de que l'autor fos a utilitzar efectivament la navalla i menys per matar a la seva ex-

companya. El recurs ha de ser desestimat perquè la descripció dels fets provats dels que parteix la Sentència reflexa suficientment que el processat recurrent, si bé no podia saber amb certesa que l'amic al qui ajudava anava a cometre l'assassinat, sí que tenia de pensar que la navalla que li facilità en dues ocasions anava a ser utilitzada per a agredir a Anna Mª M. El processat recurrent presencià com el 8 de març de 1.997, l'altre processat mantenia amb Anna Mª M. una forta discussió, recriminant-li que sortís amb altres homes i donant-li un cop de peu sense que l'agressió continués per la intervenció d'Antoni MARTÍN, germà del processat Josep. Presencià com moments després tornaren al lloc de la discussió i Josep M.P. demanà al recurrent la seva navalla, la que mostrà a Anna Mª M. amb la clara i directa amenaça de que si sortia amb altres homes la mataria. Al dia següent, es produïren els restants fets que ja han quedat descrits: l'ara recurrent acompanya a l'altre processat a buscar la seva ex-companya a la que havia vist en companyia d'un altre home, sol·licitant-li de nou la navalla i la utilització del seu vehicle, amb el que van arribar fins l'edifici de residència de la interfecta. És evident que el recurrent (que a més coneixia molt bé el caràcter agressiu del seu amic i les seves característiques psíquiques) tenia raons molt sèries per a pensar que la seva navalla, tant insistentment demanada pel seu amic, anava a ser utilitzada per cometre un crim, per lo qual el recurrent tenia que negar-se a prestar tota cooperació. Es considera correcta la Sentència en quant estima que aquesta cooperació no fou essencial ni consistí en els actes materials de contribució a l'apunyalament de la víctima, però sí fou una cooperació no essencial, que és la que defineix la complicitat segons l'art. 16 del Codi Penal, ja que en cas de ser més intensos els actes d'ajuda del processat ara recurrent la seva actuació podria subsumir-se sota la coautoria de l'art. 15 o, en el seu cas, sota la modalitat de comissió per omissió. No entra el Tribunal a analitzar si el delictes menor de port d'armes de l'article 290 del C.P. el cometé també el processat recurrent, ja que seva era la navalla i era ell qui la portava en el seu cotxe, per ser un tema aliè al plantejament dels recursos. Per tot l'exposat el recurs ha de ser desestimat i la sentència ha de ser confirmada.

V. CONSIDERANT: Que queda per examinar el recurs interposat en nom dels pares i germans de la difunta Anna Mª M. , sol·licitant que la Sentència no havia d'apreciar cap atenuant i que la pena a imposar havia de ser de vint anys. Desenvolupant aquest plantejament sostenen els

recurrents que no existí en absolut cap penediment, ni espontani ni deliberat, ni anterior ni posterior als fets, perquè l'entrega del processat a la Policia no es realitzà en virtut de remordiment ni de cap penediment, sinó com a conseqüència de la freda reflexió de que, comès el crim, l'únic que podia fer era entregar-se a la Policia, al no tenir cap possibilitat d'escapar. Malgrat això el recurs ha de ser desestimat perquè la Sentència pren en consideració, tal com autoritzà l'art. 53, una sèrie de circumstàncies que consten en la causa i que no són solament el suposat mòbil del penediment sinó que es refereixen a la personalitat de l'autor, al seu component gelotípic, a la seva forta ansietat, i a la situació de depressió que patia des de feia temps, així com a la seva actitud gelosa, prenent també en compte la manca d'antecedents del processat, raons totes que condueixen a desestimar igualment aquest recurs, confirmant la Sentència també en aquest punt.

VI. CONSIDERANT: que en quant a les despeses processals la desestimació dels recursos obliga a declarar-les a càrrec dels recurrents, els recursos dels quals són desestimats, que seran distribuïdes tal com disposa l'art. 19 del Decret regulador del recurs de Suplicació.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDIM

1.- Desestimar els recursos de Suplicació interposats per Josep M.P., Joan Ramon M.L., i per Antoni M.C., Manuela A.S., Primitivo, Antoni, Manuela, Mª Àngels, Jesús, Josep i Isabel M.A.

2.- Confirmar íntegrament la Sentència dictada pel M.I. Tribunal de Corts en data 20 d'octubre de 1.997 en la Causa 55-4/97.

3.- Condemnar als recurrents al pagament proporcional de les costes processals causades.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts,
amb certificació de la present Sentència, per al seu
compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament
jutjant, ho manem i signem.